

See oli liig julgest ja hoopiselt üteldud. Willemi süda läks korraka täis, ta kargas püsti ja kaupmest rinnust wapunstades, kirjus ta: „Ütlede ja seda weel üks kord?“

Waeue kaupmest läks hirmu pärast koguni walgeks, sest Willemi käsi haaras juba kõri ligidalt sinni. Willem wapunstas edasi. „Ütlede ja seda weel üks kord?“ korras Willem oma käsimust. Waeue kaupmest nägi, et asjalugu õige halwaks minema lippus, sai suure waewaga wiimaks wälja: „Noh, siis palun ma tuhat korda andeks. Peale selle laske kaupmest lepituseks oma kulu peal juua, nii et wiimati wana lõbus oleks, mis selle ettetuleku läbi ähwardas katkeda, warsti jälle jalale seatud sai. Isegi Willem oleks õige heasse tujusse sattunud kui tal mitte weidi iseäralik ette ei tulnud, mis pärast Liisa mõda wastu sõbralikum olnud oli, kui tallegi teise wastu. Ta hakkas asja üle järele mõtlema ja arwas wiimati selle otse peale tulnud olemat.

„See on kõik kaupmest ilusate riiete süid!“ Hästiselt tuli tal hea mõte. Kui kaupmest ärasõitma hakkas, astus Willem wäljas tema juure ja ütles:

„Mul oleks weikene palwe teie wastu; kas teie ei võiks mitte nii lahked olla ja mulle oma riided, saapad ja toreda kaapfubara ära müüa!“ — Kaupmest nägi, et sin head „sehwit“ teha on, oli ühes nõuus, ja warsti oliwad soowitud asjad Willemi käes, kes nende eest hea raha maksis.

Postipoiss andis hobustele piitsa, wonger wuras edasi ja temaga ühes kaasreisijana kaupmest; ühes sellega hakkas ka Willem oma plaani kordamineku üle ennasõitmisest, kodu poole uhe ülikonnaga sammuma.

See oli laupäewa õhtul olnud. Rõõmsa meeleaga heitis ta magama. Kuu aega ei tahtnud talle kõitsuguste lõbu-

jate kujukuste tõttu mitte sõba silma peale tulla. Wiimaks uinus ta magama. Ta nägi und, kuidas ta oma toredas ülikonnas termes linnas kõige suuremat imestust äratas, mille üle ta ise mitte wähe uhe ei olnud. Terme linna ilusamad tüdrukud läksiwad tema pärast oma wabel tülili. Tema sai wiimati tülitsejatest neiudest ümber piiratud; iga üks tahtis teda näha, tema külge puudutatagi ja imestada. Korraka beilus Liisa inglina tema juure ja tõstis teda kätsest hulgast ülesse. Seal ärkas Willem ülesse, ta oli woodist maha kukkunud.

Oli juba hiline pühapäewa hommik. Kell oli 11 ära löönud. Willem hakkas ennasõitmisest ja ehtima, et selleks ajaks, kui inimesed harilikult kirikust tulles ennasõitmisest Liisa trahteris kogusiwad, ta sinna minna ja ennasõitmisest imestada lasta. Siitotati ja määrati juuksid, pesti silmuäga magusast haiswa seebiga puhtaks, tilgutati heasti lõhnawat eli riiete pääle ja saadeti lõpeks tore rummuga fubar oisefohe kullasse. Nõnda wäljaehitatud hakkas ta wiimati Liisa trahteri poole punuma. Wärisewa kätega hakkas ta ukse lingist sinni. Odetud õnnis silmapilk oli tulnud. Üks läks lahti, kõitide silmad pöörsiwad tema poole ja weni-siwad suureks, siis aga järgnes lõymata — naer.

Siin pidi ta kõige tõstisemgi naerma hakkama. Kaupmest weikene ülikond oli tugewa Willemi kohta hirmus weikene. Kuue käitsed ulatasid waewalt wähe alla poole küünarnukist, peale selle oli ta kaitsehimisest kitsas. Sameti püksid oliwad weesabaaste sisse pantud, weikene rumm fubar tantis hädasõitmisest tantju Willemi suure pea peal.

Willem läks ehmatuse ja wiha pärast walgeks. Ta wärises kõigest ihust. Korraka wiiskas ta rummfubara peast,